

Užaljena perica se obrne h grajskemu dvorišču, kjer je viselo še nekaj kosov perila, in ježno reče:

»Ker si tako skopa in krivična, naj polovica tvojega razobešenega perila odleti daleč po svetu in naj bo ljudem v opomin, da bodo pravični in dobri do soljudi.«

In glej! Pred očmi brhke princezinje odleté z vrvi vsi beli robčki in drobne čipke in tenka krilca in izginejo z grajskega ozidja za vedno. Nikoli več jih princezinja ni videla. Kadar pa dahne večer svoj poljub materi zemlji, se napoté vsi ti beli robčki in svetle čipke kot lahna meglica po svetu in pripovedujejo ljudem pravljico o skopi princezinji.

P. J. P.:

Skrb.

Bilo je pozimi. Pred kajžo je snežilo. V gostih kosmih je naletaval sneg pred oknom. Včasih je veter zanesel snežinke mimo okna. Na vrtu so se pripogibale veje, ker niso mogle držati težkega snega. Šipe v oknu so šklepetale in Tinčka je vselej streslo. Že dolgo niso bili zakurili v peči, ker ni bilo drv. Tinček je sedel sredi sobe. Zavil se je v staro očetovo suknjo in gledal očeta, ki se je stiskal s hrbtom k peči.

»Očka, zakaj si žalosten?« je nenadoma vprašal Tinče.

Očka je gledal skozi okno in opazoval naletavanje snežink. Odgovoril pa ni nič.

»Očka, ali si jezen?« je Tinče spet vprašal očeta. Čudno se mu je zdelo, da očka tako gleda skozi okno, kakor da ni še nikoli videl snega. Očka pa spet ni nič odgovoril.

»Si bolan, očka?« Tinčka je zaskrbelo. Saj ni dobro vedel, kaj je bolezen. Vendar je že spoznal, da so ljudje v bolezni drugačni kot navadno. Če bi bil očka bolan, potem ne bi bilo več lepo. Le kaj misli očka, da mu ne odgovori, da ga še pogleda ne.

Očka pa gleda skozi okno, gleda naravnost in nič ne sliši. Tesno se stiska k peči in roke drži v žepih in nič ne reče.

Tedaj se Tinče ustraši. Saj očka ne gleda snežink, saj očka kar tako gleda, saj očka najbrž niti ve ne, da sneži, da ga Tinče sprašuje; kaj mu je? Zato pa Tinče v strahu kar zavpije, da se samega sebe prestraši: »Očka!«

Glej, očka se je vzdramil, čudno pogledal in zazdelo se mu je, da ga je nekdó poklical. Pa je zagledal sredi sobe Tinčka, v njegovo suknjo zavitega, ki ga gleda naravnost v oči. »Kaj bi rad, Tinče?« je hitro vprašal očka.

»Kaj si mislil tako hudega, da me nisi videl, da nisi videl snega, da me tudi slišal nisi? Povej, očka, ali si hud name?« Tinče je vstal in šel k očetu, se oklenil njegovih nog in ga gledal, gledal naravnost v oči.

»Sinko moj, kako bi mogel biti hud nate? Nič nisem hud. Saj si priden. Rad te imam,« je odgovoril očka in pobožal Tinčka po laseh. Očka je zares rad imel Tinčka, ker je bil tako miren in vesel.

Tinčka je pa le skrbelo, zakaj je očka tak. Rad bi bil vedel, kaj je očka mislil, ko je tako skozi okno gledal, pa morda niti debelih kosmov snega ni videl. Zato je še enkrat vprašal, zakaj ga ni videl in slišal.

»Tega ti še ne razumeš! Boga hvali, sinko moj, da še ne več, kaj se pravi imeti skrbi. Ko boš velik, ko boš že veliko slišal in videl, potem boš vedel, kaj so skrbi. Zdaj pa le miren bodi in z Mihcem se igrayta,« je govoril

oče. V svojih velikih, suhih, koščenih rokah je držal Tinčkov roke, ki so se od mraza tresle.

»Saj Miha ni doma. Pri sosedovih je. Toda, očka, povej, kaj je skrb, kaj je le za velike ljudi?« je tiho vprašal Tinček. Sedaj bo povedal očka nekaj velikega, nekaj, kar je le za velike ljudi. In Tinček bo vedel toliko kot veliki ljudje. Očka veliko ve; očka je velik človek; očka ve, kaj je skrb.

Skrb, skrb, skrb...

»Skrb, kaj je skrb, bi rad vedel, Tinče? Skrb je nekaj velikega. Skrb je žena, ki hodi po svetu. Veliko moč ima. Skrbi ne moremo videti. Če pa žena Skrb koga obišče, potem človeku lasje osivé; žena Skrb je huda žena. Človeka gloda in grize, da postane suh. Vidiš, sinko, jaz sem suh, ker me je obiskala. Ti se od mraza treseš, ker je pri nas Skrb. Skrb včasih tudi reče: »Očka, danes boš lačen; Tinče, danes boš lačen.« Taka je žena Skrb. In kogar obišče Skrb, ta ima skrbi,« je razlagal oče. Zelo mu je bilo hudó, da je moral povedati, kaj je skrb. Toda Tinčka je imel rad in zato mu je povedal. Tinče pa je gledal očka, vsako besedo si je zapomnil. Kar strah ga je postalo.

Spet je pogledal očka skozi okno. Tinče je mislil, da očka gleda, kdaj bo prišla Skrb. Pogledal je še sam in videl, kako sneg naletava, kako drevje težko nosi toliko snežink. Da bi šla kje Skrb, tega ni videl.

Skrb, skrb...

»Očka, ali je pri nas tudi Skrb? Prej si rekel, da je.«

»Tudi pri nas so skrbi,« je žalostno rekel očka.

»Skrbi? Ali je več Skrbi?« se je začudil Tinče. Tega očka prej ni povedal.

»Če je več Skrbi, vprašaj? Skrbi je veliko. Vse polno jih je. Ena Skrb je poglavarica. Ta vse vodi. Pomagačev ima pa veliko, veliko,« je razlagal dalje očka. Sinko se je vedno bolj čudil. Koliko očka ve! Take stvari ve, ki so za velike ljudi, in očka jih pripoveduje njemu, ki bo velik.

»Katera Skrb je pri nas?« Tinček je bil res radoveden. Vse bi rad vedel, kar ve očka. Očka pa ve veliko. Gotovo bo tudi vedel, katera Skrb je pri njih. Tinček nič ne obrne oči od očeta. Potem morda očka ne bi povedal.

»Pri nas je več Skrbi, Tinček,« je spet začel oče. »Ena pa je glavna. Ta ima v sedanjih časih največ dela po vsej zemlji. Mislim, da ima tudi ta mnogo pomagačev. Ime ji je: Lakota.«

Tinče se je zdrznil. Lakota, lakota... Saj je Tinče tudi lačen, a Tinče nima skrbi! To se je Tinčku zdelo čudno, pa je spet vprašal: »Očka, jaz sem lačen, zelo sem lačen; skrbi pa nimam! Kako je to?«

Zares, očku je bilo že žal, da je kaj povedal. Tinče je že malo pozabil, da je lačen, zdaj se je pa spet spomnil. Vendar je očka govoril dalje: »Lačen si? Malo počakaj! Bova skuhala žgancev, dobrih žgancev! Potem ne boš več lačen.« Res, očka je imel shranjene še dobro pest ajdove moke. Kaj bo pa potem? Potem bo Tinče najbrž moral biti lačen, če očku dobri ljudje ne bodo nič dali. Toda tega sinku ni pravil. »Vidiš, Tinče, tako je! Ti si lačen, jaz imam pa skrbi. Skrbi so za velike ljudi, in ko boš velik, boš tudi ti imel skrbi.«

»Ko bom velik...« je mislil Tinček. Začelo ga je zebsti; tresel se je po vsem telesu.

»Pojdiva kuhat žgancev!« je mirno rekel oče. Šla sta v kuhinjo. Oče je kuril in kuhal zadnjo ponev žgancev, Tinček pa je mislil: »Ko bom velik, ko bom velik, bom imel skrbi...«

